

Phạm Thanh Hà

Lá bàng đỏ

Gần như cùng một lúc vào buổi sáng, Hiệp nhận ra một chiếc lá bàng đỏ thắm lần đầu tiên trong năm nay xuất hiện trên cây bàng dưới cửa sổ và một sợi bạc lần đầu tiên trong đời xuất hiện trên tóc chị. Phát hiện đầu làm chị sững sờ, phát hiện sau khiến chị choáng váng. Tuy nhiên, sững sờ hay choáng váng cũng chỉ trong giây lát, đến lúc phải thể rồi, tránh làm sao được, chị tự nói với mình.

Sáng hôm ấy là một buổi sáng tràn đầy gió heo may.

Chị nghĩ chẳng có gì làm mình rối lòng lên được, dù màu đỏ của lá hay màu trắng của tóc. Chị nghĩ rằng chị vẫn đến cơ quan như tất cả mọi ngày. Có gì khác đâu, mùa thu năm nào chẳng đến, và ai chẳng tới lúc già.

Buổi trưa, lại một buổi trưa trong quán cà phê, với đồ ăn nhanh, thời gian cũng trôi nhanh, còn những lời nói của Lâm bao giờ cũng chậm. Lâm thường chỉ ngồi nhìn chị và nói rất ít. Dạo đầu, cung cách đó của anh làm chị lúng túng, dần thì chị quen đi, quen đến mức không thiếu được. Để nói, thực ra cũng chẳng cần dùng nhiều đến lời, để hiểu nhau thì lại càng cần ít hơn nữa. Chỉ cần Lâm nói một câu đại loại thế này:

- Lá lại rơi vào vai em đây...

Thế là đủ cho chị cảm thấy không gian quanh mình trở nên rất êm đềm.

Lâm nói câu ấy vào lần thứ hai họ ngồi với nhau, dạo ấy anh nói nhiều hơn sau này. Câu tiếp theo thực ra vẫn là câu thứ nhất: "Lần trước một cái lá cũng rơi vào vai em, em nhớ không, nhưng cái lá lần trước xanh hơn hôm nay...". Chẳng ra đâu vào đâu, nhưng một không gian êm đềm là điều có thật. Chẳng hiểu vì sao hôm nay Hiệp lại nhớ đến những lời Lâm nói với chị buổi đầu, những lời chỉ hơi giống với lời tỏ tình, hơi giống thôi, không phải là tỏ tình thật sự, thế mà cũng đủ để bắt đầu những buổi trưa ngồi bên nhau suốt mấy năm vừa rồi.

Chị định nói với anh về chiếc lá bàng đỏ.

Nhưng chị cảm thấy không có gì để nói về nó cả.

Những chiếc lá đã rơi trên vai chị mấy năm trước không phải là lá bàng.

Chúng mỏng mảnh, màu xanh, rồi màu vàng... đã có lần không phải một hay hai chiếc lá rơi xuống vai chị mà cả một trận mưa lá đổ xuống, không phải bên bàn cà phê mà trên một bãi cỏ xanh, một bãi cỏ rất xanh ở một nơi cách xa thành phố. Hiệp biết rằng mình đã từng hạnh phúc.

Lâm đang nói gì thế nhỉ? Anh nói về những chiếc mặt nạ trung thu. Những chiếc mặt nạ trung thu anh mua về cho con gái anh, anh bảo rằng chúng xấu một cách kinh khủng. Chúng là sự cầu thả ghê gớm mà người lớn dành cho trẻ con, cầu thả từ chất liệu đến đường nét và màu sắc. Nhưng vẫn cứ phải mua vì không còn có thể như xưa, ngồi tự bồi giấy làm mặt nạ. Hình như hôm nay anh nói nhiều hơn mọi ngày, nói về con gái, bao giờ anh cũng nói nhiều. Những chiếc mặt nạ trung thu, thà rằng xấu xí, còn đỡ hơn những mặt nạ kinh dị, những chiếc mặt nạ thần chết, ma sói, ma cà rồng bằng caosu mềm... Chỉ riêng việc nghĩ rằng những thứ như vậy để bán cho trẻ con cũng nên cho một số kẻ bị kết án. Tại sao lại có những kẻ tìm cách tạo nên những cơn ác mộng cho bọn trẻ con như vậy, thật không thể hiểu nổi.

Những cơn ác mộng.

Mấy năm nay Hiệp hình như không gặp những cơn ác mộng. Chị có một không gian êm đềm, dù không gian ấy chỉ tồn tại vào buổi trưa thôi, nhưng những buổi tối một mình trong căn phòng vắng trên tầng năm của một chung cư xa trung tâm thành phố, chị cũng không bị những cơn ác mộng đe dọa. Giấc mơ tệ hại nhất có thể tới chỉ là giấc mơ về một cầu thang tối mịt mù và sâu hun hút, chị phải lần từng bước và sẩy chân... cũng sợ, nhưng ngay trong mơ, chị biết được rằng chị chịu được giấc mơ ấy. Ngay trong mơ, chị cũng tự an ủi được mình rằng chỉ là một lần sẩy chân thôi, không ghê gớm lắm đâu. Nói chung, chị chịu đựng được, chị nghĩ trong mơ như vậy, không biết cụ thể là mình chịu đựng được cái gì.

Lâm đã thôi nói về những chiếc mặt nạ. Anh đang nói về trăng. Anh là một người bố tuyệt vời, mỗi đêm trung thu anh đều tìm cách cho con gái anh được ngắm trăng. Nhà anh trong phố cổ, trăng ở phố cổ hiếm hoi nên có một vẻ đẹp riêng mà nơi khác không có. Chỉ có điều là muốn nhìn được trăng, anh phải bế con trèo qua một cái cửa sổ, sau đó lại trèo lên một cái bể nước nữa. Việc này mỗi năm một khó khăn hơn vì con gái anh mỗi năm một lớn. Hôm qua con gái anh nói với anh rằng Trung thu năm nay nó sẽ tự mình trèo qua cửa sổ, nhưng bố cũng muốn ngắm trăng và bố sẽ vẫn bế con. Lâm kể với chị rằng anh đã trả lời con bé như vậy. "Em biết không, có những đêm trăng anh trèo qua cửa sổ một mình, hút một điếu thuốc lá, nhớ em đến phát khóc lên được". Chị định kể với anh về những đêm trăng tràn ngập trên sân thượng tầng năm của ngôi nhà chị. Trăng nhiều đến mức làm chị sợ. Chỉ những đêm trăng thật sáng, cái không gian êm đềm buổi trưa của chị mới có thể bị làm tan loãng ra. Và đêm ấy, rất có thể chị lại nằm mơ thấy cầu thang tối, sâu hun hút với cảm giác chịu đựng thật ra rất khó khăn với chị. Chị định kể, nhưng lại thôi. Suốt mấy năm qua, trăng hình như lúc nào cũng lạnh. Hề trăng sáng quá, chị sẽ phải đi trốn. Trốn trăng, bằng cách bật đèn thật sáng

lên hoặc chúi đầu vào một cuốn sách nào đó để đừng nhìn ra cửa sổ. Đừng nhìn ra cửa sổ, chứ nói gì đến chuyện chui qua cửa sổ để ngắm trăng như anh. Mà anh thì chui lên, tất nhiên thế, mẹ con bé biết được sẽ đoán ngay là vì sao. Đau ốm như chị ấy không nên phải rầu rĩ vì suy diễn hết chuyện này sang chuyện nọ.

Lâm không nói nữa, anh lại im lặng, như mọi ngày, và nhìn chị... Một chiếc lá xà cừ rơi trên bàn, không vào ai cả. Buổi trưa đã sắp hết. Cốc cà phê cũng đã cạn đến đáy. Những cốc cà phê uống vào ban trưa, những giờ khắc yêu đương vào ban trưa.

Chị lại muốn nói với anh về chiếc lá bàng đỏ, và thấy không thể nào nói được. Một chiếc lá, không phải rơi trên vai mà rơi thẳng vào cuộc đời.

Gió heo may tràn ngập không chỉ buổi sáng mà cả buổi trưa nữa.

Chị không nói được gì về chiếc lá bàng đỏ. Rồi sợi tóc trắng của mình. Chị biết là chị sẽ không bao giờ nói được. Trăng đêm nay sẽ lại rất sáng, chỉ vài hôm nữa là Trung thu. Lâm sẽ bế con trèo qua cửa sổ ngắm trăng, và chị sẽ vùi mặt vào gối để đừng mơ thấy cái cầu thang sâu hút với thăm thẳm bóng tối. Bóng tối của riêng một mình chị.

"Trưa mai nhé!" - Lâm nói lúc ra về.

Trưa mai, cây bàng có thể có thêm những chiếc lá đỏ nữa.

Lần đầu tiên, Hiệp không gật đầu như mọi khi. Chị đi qua con phố dài ven hồ, hương hoa sữa chỉ đợi chiều đến là ào ra níu kéo. Chị nghĩ là mai chị sẽ không quay lại con đường này, và thế, hương hoa sữa giống như một nỗi đau, hay một người bạn cũ đã ở lại phía sau, dù có níu kéo bao nhiêu. Nhưng vẫn còn những chiếc lá đỏ và những sợi tóc trắng khác, những mùa thu vẫn đang còn trước mặt, những mùa thu xa hơn cái hẹn vào trưa mai.

HẾT

Nguồn: Lao Động
Được bạn: ct.ly đưa lên
vào ngày: 16 tháng 7 năm 2006